את זוטו חלת. לא דרים אחיון לו נמי אחי לדרשא אחריתי: **עד** שילא מכשרו. וכפרק בטח טרפים (לעיל דף לא.) דדרים מכשרו ולא מפמם לאוכל מריפי ואל"ל קרא עד שילא מכשרו מהיכא דיתי שיפמא בפנים כבתון דלא מנהיב חבה הא ברים בטח טרפים (שם דף לב) מלריך קרא לרבות קטן לזב ולנדה ולזבה ולא יליפינן מהדדי וא"ל דהוס ליפינן מנדה וחבה ושלמים כמה הלד לר"ש "נמי א"ל דין הנלי לן קרא עשרון הן זב וחבה לענין קטנים גם לענין פנים כבתון הייט משיון לאוכם לו לא מכשרו: **והתנן** לאכרים אין להם שעור. ומ"ם וכי לא ידע דאכר שלם חזקה קאמר וא"ל דפריך אמאי דמשני דשום שכבת זרע קנקי דשום שרץ נמי אשמתן כגון אכרים ומשני דלא הייט כל שהוא דלי חסר ליה מהור: **מנין** לרבות טנע בשכבת זרע ת"ל לא לאים. מהכנד אמר יסה עליו שכבת זרע לא מלי למילף דבנד חמור מאדם דטשא הבלה מממא בנדים בחבורו ולא אדם כדאמר בפ"ק דבבא בחרא (לף סו.) ומ"ם מ"ם דרים מאי לאים דשרץ ובניק לו לאים דכתיב בש"ז נופיה וא"ל דמסתבר ליה מפי לרבות טנע מקרא דטנע ולא מהיכא דש"ז דמייני ברואה ומ"ם וא"ל יפגרא דלא לאים טיפוק ליה מדאיתקש ש"ז לשרץ דמהאי מסמא לפיכן בשרץ בגד ועור משכבת זרע בפ' כמה אלה (שבת דף לא סר.) ובפרק כילד הרגל (ב"ק דף כה:) וא"ל דלא לאו לא לאים הוה לאמינא דלא הוקשה אלא מ"ש בפיכוס כגון טנע דשרץ לרואה דש"ז ומלי למימר דרב פפא דמרבה טנע מאי לאים דשרץ הא דאמר הכם דאיתקש אהדדי סייע משום דקרא דשרץ מייני בש"ז ומאי לאים דשרץ נמי לא הוה מוקמינן לטנע בש"ז לא לאו דאסמכינהו סהדיא: **ומטמא** בנעגים. משום דבנעגים כתיב (ויקרא יג) אלא לא אלא וכמומאת מת נמי כתיב (במדבר יט) ואלא אשר יטמא ולא יטמא אלא לאלמריך קרא כהו לרבוי אבל לענין זוקק ליבום ופוטר מן היבום ומחליל תרומה לא כתיב אלא ולא לאלמריך קרא אלא למעוטי שבר: כנעוריה

מבוזות בשר נבלה ופרות מבעדשה מן השרץ שאני אבר דכוליה במקום עדשה קאי דהא אילו חסר פורתא אבר מ"מ קמטמיא שכבת זרע דהלוקה טומאתו כאי היא *אילימא בין ישראל לדנכרים ה"נ איכא לעבבר דים ועבבר דיבשה אלא בין קטן לגדול אמר רב פפא כתנאי מנין לרבות נוגע בש"ז ת"ל לא איש ופליגי תנאי בעלמא דאיכא דאמרי *דון מינה ומינה ואיכא דאמרי דון מינה ואוקי באתרא למ"ד דון מינה ומינה מה שרץ בנגיעה אף שכבת זרע בנגיעה ומינה מה שרץ בבעדשה אף ש"ז בנגיעה ואוקי באתרא מה ש"ז לרואה במשהו אף לנוגע במשהו א"ל רב הונא בריה דרב נתן לרב פפא ממאי דמאי איש דשרץ קמרבי ליה דילמא מאי איש אשר תצא ממנו שכבת זרע קמרבי ליה דכ"ע דון מינה ומינה שיילינהו לתנאי איכא דתני כרב פפא ואיכא דתני כרב הונא בריה דרב נתן: **מתני' תנוקת בת יום אחד ממטמאה בנדה בת י' ימים ממטמאה בזיבה *תנוק בן יום אחד ממטמא בזיבה ומטמא בנגעים ומטמא במשא מת *זוקק ליבום *ופוטר מן היבום *ומאכיל בתרומה *ופוסל (את) [מן] התרומה ונוחל**

ירדה וטבלה. לפס יהודית אם ממלי לומר בזבה נפקרו מימי רגליה וירדה וטבלה אחלין במר עקירה ה"מ בישראל דטומאתו מדאוריתא: לח מטמא. דהחמיס משמע לח שהיכם אינו מוחם פי המה דנפיל: רר. משמע לח כמו (שמואל ב כא) ויורל רילו: בזובו תחרה אור חדא. זאת תהיה טומאתו בזובו מדא רר בשרו אם בזובו מרי לו החמיס בשרו מזובו חלת טומאתו היא: על הזוב. שהעיפה עלמה טמאה: לנוגע בבעדשה. דמעגיעה דשרץ נפקא לן נגיעה דש"ז לקמן מאו אים אשר יגע וגו' [ויקרא טו]: אין לו חלוקת טומאה. דשרץ קטן מטמא כגדול אבל קטן פחות מבן ט' אין לו קרי: שום שרץ קחני. אין לך שרץ מטמא במשהו אבל ש"ז יש מטמא במשהו כגון לרואה: דכוליה במקום בעדשה קאי. כלומר מחוך מסיטומיה שהוא אבר הוי משום מסיטומא דאבר הוא מדעה דמשום מסיטומא דאבר הוא לנוגע בבעדשה והאנן מטמאין בכל שהן תנן מאי לאו לנוגע לא לרואה ת"ש *חומר בשבכת זרע מבשרץ וחומר בשרץ מבשבכת זרע חומר בשרץ שהשרץ אין חלוקה טומאתו מה שאין כן בשבכת זרע חומר בשבכת זרע שהשבכת זרע מטמא בכל שהוא מה שאין כן בשרץ מאי לאו לנוגע לא לרואה והא דומיא דשרץ קחני מה שרץ בנגיעה אף שבכת זרע בנגיעה אמר רב אדא בר אהבה שם שרץ קחני ושם שבכת זרע קחני ושרץ לא מטמא במשהו והא אנן תנן *האבנים אין להם שיעור פחות מכזית בשר המת ופחות מכזית בשר נבלה ופחות מבעדשה מן השרץ שאני אבר דכוליה במקום עדשה קאי דהא אילו חסר פורתא אבר *מי קמטמיא שכבת זרע דהלוקה טומאתו כאי היא *אילימא בין ישראל לדנכרים ה"נ איכא לעבבר דים ועבבר דיבשה אלא בין קטן לגדול אמר רב פפא כתנאי מנין לרבות נוגע בש"ז ת"ל לא איש ופליגי תנאי בעלמא דאיכא דאמרי *דון מינה ומינה ואיכא דאמרי דון מינה ואוקי באתרא למ"ד דון מינה ומינה מה שרץ בנגיעה אף שכבת זרע בנגיעה ומינה מה שרץ בבעדשה אף ש"ז בנגיעה ואוקי באתרא מה ש"ז בנגיעה אף לנוגע במשהו א"ל רב הונא בריה דרב נתן לרב פפא ממאי דמאי איש דשרץ קמרבי ליה דילמא *מאי איש אשר תצא ממנו שכבת זרע קמרבי ליה דכ"ע דון מינה ומינה שיילינהו לתנאי איכא דתני כרב פפא ואיכא דתני כרב הונא בריה דרב נתן: **מתני'** *תנוקת בת יום אחד ממטמאה בנדה בת י' ימים ממטמאה בזיבה *תנוק בן יום אחד ממטמא בזיבה *ומטמא בנגעים *ומטמא במשא מת *זוקק ליבום *ופוטר מן היבום *ומאכיל בתרומה *ופוסל (את) [מן] התרומה ונוחל

ימי מיון דכתיב (ויקרא כב) חרש אין לה ושבה אל בית אביה והא יש לה זרע ובגמרא [נקמן מד.] פריך אפילו עובר נמי פוסל: ונוחל

כב א מי' פ"ב מהל' מעשה מקבה ומשכב כלכה ם:

כב ב מי' פ"ב מהל' מחוסרי כפרה הלי"ב ומיין פ"ם בה הכ"ם נפלים מהל' אבות הטומאה הלכה ח:

כב ג מי' פ"ב מהל' מעשה מקבה ומשכב הלכה ח:

[לעיל מח.]

כב ד ה מי' פ"ב מהל' מחוסרי כפרה הלי"ג:

כב ו מי' פ"ח מהל' מקבה ומשכב הלכה יב

כב ז מי' פ"ם מהל' אבות הטומאה הלי"ה

כב ח ם מי' פ"ב מהל' טומאת מת הלי"ב

אות ה מי' פ"ב מהל' אבות הטומאה הלי"ג ופ"ד שם הלי"ב:

כב ט מי' פ"ב מהל' מקבה ומשכב הלי"ב ופ"ם מהל' אבות הטומאה הלכה יח:

ג כ מי' פ"ח מהל' כלים הלכה ג:

נא ל מי' פ"ם מהל' אבות הטומאה הלכה ב:

נב ם מי' פ"ב מהל' מחוסרי כפרה הלי"ח ופ"ח מהל' מקבה ומשכב הלכה ג:

נב נ מי' פ"ח מהל' מקבה ומשכב הלכה ד:

נד ס מי' פ"ם מהל' טומאת צרעת הלי"ח:

נה ע מי' פ"ח מהל' טומאת מת הלי"ד:

נו ם מי' פ"ח מהל' יבום וחליצה הלי"ו

סנב מבין כב מ"מ"ע מ"ע מי' קם סמי' לב:

נו צ מי' שם הלי"ם סנב

שם מ"מ"ע שם מי' קנ

סנף ד:

נח,ק מי' פ"ו מהל' מחוסרי כפרה הלכה יב

[ובכל הלכם יבמות פ"ו דף כה ע"ב]:

נט ר מי' שם הלי"ב:

תוספי הרא"ש

דף חרי אבו חלת. רבנן לא דרשי אחיון דלמאן דדרשי אחיון חשיב את לסגיעא בחרש בנות כהנים נבי ואבב אות אבו וכי קא בעי ר' ישמעאל מגיעא לאמה לי:) ואיה מלי לפיכר דאבר דמאן דדרשי אחיון. א"נ קים ליה לתלמודא דאשר אות אחא לדרש' אחריתי: **ורבי** ישמעאל מגיעא פחמאה ראשון לקרבן: בר' עד שיצא מבשרו. בר' בנות כהנים דרשינן אבשרו ולא מרשת אבבר ותרוייהו ש"מ: **דתנן** האבנים אין לון שיעור כו'. יומא מאי ס"ד של מקשה וכי לא ידע שאבר שלם דוקא קאמר א"ל דקשיא ליה דא אמרינן דשום ש"ו יצו הילכך פרי חשרץ נמי אשכחן כל יב באבנים א"כ מה לון יש בינתן ומשני דלאו הייטו כל שהו דכתן דאי חסר ביה פחות: **נגנע** בש"ו ת"ל עליו ש"ו לא נפיק דרילמא בגר חסר דנשא את תגבלה מסמא בגרים בדיבורין ולא אדם. חזבי אמרינן בפ"ק דב"ב. ותימה ס"ם דרשא מאי אות דכתיב נבי ש"ו וא"ל משום דבנגע מסתבר למילף מבנגע ולא מאי אות דש"ו דטיירי בזובה. ותימה תשקל לי מדאיתקשא ש"ו לשרץ דמוקי דקשא לפנין בגד ועור ב' בבח אשה חש' כיצד הדגל וא"ל דרב פפא דפרבי נגע מאי איש דשרץ מבר דאיצטריך נם הדקש דאי לא הוקשא לא הוה מרבינן מאי איש דשרץ נגע בשבכת זרע ומואי דקשא דש"ו לחודה לא הוה מסטינן נגע דדוקא קרי הוא דאיתקש לענין בפרק. והא דילמי' דקשא לענין מגע דבר ועור הייטו בתר דפרבי' מאי איש דשרץ נגע בש"ו אמרינן נבי לענין מגע דבר איתקש הוה ותנא בריה דרבי נתן דפרבי מגע מאי איש דש"ו דאי לאו דבי לא מסכתת לה דאיתקש נגע בשרץ לנגע וכו' אלא לדקא ותשתא לרב ותנא בריה דרב נתן הא דנקט החם לשון דקשא לאו דקא אלא מסתבר דבתרי קראי כתיבי אבל לרב פפא דקשא מסמא הוא דשאר איש דכתיב נבי ש"ו: **וכמטמא** בנגעים. דכתיב אדם וכתבי איצטריך לרבוי משום דכתיב בנגעים איש או אשה ובמטמאת מה נבי כתיב ואיש אשר יטמא אבל לענין לוקח לייבום ולהאכיל בתרומה לא כתיב איש ולא איצטריך מתניתין לאשמעינן יום אחד אלא לאשמעי שבר א"ג שלא נצרך ל' יום לרצאר מתנרת נפל:

*) [ל"ל מגע ליה]

מוסף רש"י כחתימת פי האמה. עד שילא ממנו כדי מחימת פי אמתו (לעיל כב.) כדי מחימת נקב פי אמתו (מפסים מו:). **מנה** הכתוב שתים. ומים כי יהיה זב מבשרו זובו ממא הוא, הרי שתי דבות מנויות כאן, וקראו ממא, שלש וקראו טמא. דכתיב חלת מהיה מחוסרת כמוכו לא זובו לא הסמיס בשרו מזובו, כדי לך שלש וקראו ממא, מומאתו כיל, הא ביצד. אם מחמיס ממא למה מרבו לך כאמור שלש, שתים לטומאה. לכל מחוד מומאת זב (מגילה ח.). לימד על הזוב שהוא טמא. ומאר כדם המיה (לקמן נה.) דהאי קרא לרבות למגע לא אצטריך, דלא נרע מבכבת זרע, אלא לחמא (לעיל לד:). **האבנים** אין להם שיעור. לאבר כל שהוא אם הוא שלם, אפילו הוא פחות מכזית לענין נגעים, לו אבר שלם מן הבשר שהוא מבעבעה, מטמאין, דהואיל והן מיוצרין שלמין אם"ם שלמין נהן כיצוער מטמאין משום דבשיני (מעילה מו:). דון מינה ומינה. כל דבר שאתה למד מחבירו, בגזירה שוה לו נהיקש, הוי ליה מינה (זבחים לא.) ומיירי כ"ק כה: יבמות מח: ומולין קכ:) לכל דבריה נלמוד ממנה. מאסר שפיקרו של דבר למדתי מחבירו אף לכל דבריה נלמוד ממנה (סנהדרין עה: ומיירי שבועות לא.). דון מינה ואוקי באתרא. דון עיקר הדבר נלמדו מחבירו, אבל נשאר דבריו שאתה מוצא דיש מעומים בו ואתה יכול ללמוד נרוץ נרוץ ללמוד מחבירו, הטמידנו מקומנו ולא מנשיהו לחבירו (סנהדרין שם) כלומר לאחר שלמדתו מנשם והבאתנו לכאן הטמידנו כאן בחורת שאר דברים המסורים בו (שבועות שם) מה שהדבר נרוץ ללמוד מחבירו, שאין יכול ללמוד מנופו, ולשאר דברים שאתה יכול ללמוד מנופו הטמידנו על מקומנו (זבחים שם וכמיר"ו יבמות עה: ומולין שם). **מטמא** בזיבה. אם יצא ממנו זב (מולין לא.).

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com